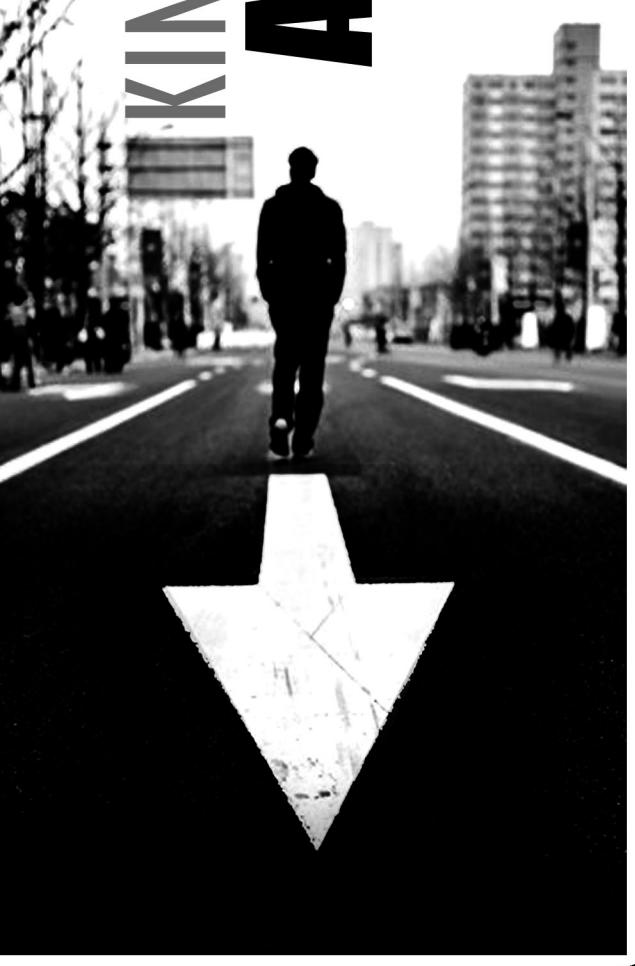

ΚΙΝΟΥΜΑΣΤΕ ΣΕ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΡΕΥΜΑ

Τον Μάρτη του 2011, το “Παπουτσάδικο” πέρασε από την εγκατάλειψη στην κατάληψη. Μια πράξη που ήταν συνειδητή επιλογή και για εμάς που καταλάβαμε το κτίριο και για όσους και όσες στήριξαν αυτή την κίνηση. Πράξη ενάντια στον ατομικισμό και την απομόνωση, ενάντια στην καπήλευση του δημόσιου χώρου (είτε από εργοστασιάρχες, είτε από δημοτικούς άρχοντες), ενάντια στην ιεραρχία και το πατρονάρισμα των θεσμών, ενάντια στους αποκλεισμούς από δημόσια και κοινωνικά αγαθά.

Τρεισήμισι χρόνια μετά, το “Παπουτσάδικο” δεν έχει ανάγκη να αποδείξει τίποτα, ούτε να επιχειρηματολογήσει και να απαριθμήσει το τι έχει κάνει για να υπερασπιστεί τον εαυτό και την ύπαρξή του. Αυτό το κάνουν οι ίδεις οι πράξεις, οι θέσεις και η παρουσία του αυτά τα χρόνια στο Χαϊδάρι. Οι κάτοικοι αυτής της πόλης ξέρουν πολύ καλά ποιοι είμαστε, τι λέμε και τι κάνουμε. Μας ξέρουν από παιδιά, μας βλέπουν στο δρόμο με τις φάτσες και τα ονόματά μας να υπερασπιζόμαστε αυτά που πιστεύουμε. Έρχονται στο “Παπουτσάδικο” για να συμμετέχουν ή να παρακολουθήσουν δραστηριότητες και πολιτικές εκδηλώσεις, μας πιάνουν την κουβέντα στο δρόμο και τις γειτονιές μας. Και αυτοί, οι γειτονές μας, οι Χαϊδαριώτες που συναντάμε μέσα και έξω από τον χώρο μας, όλοι αυτοί που με επιλογή μας έχουμε χτίσει σχέσεις σεβασμού και εμπιστοσύνης, αυτοί είναι και οι μόνοι που έχουν το δικαίωμα να μας “ζητάν τα ρέστα”. Όχι οι θεσμοί και οι νόμοι τους, ούτε οι εργοστασιάρχες και τα αφεντικά. Με αυτούς, κινούμαστε σε αντίθετο ρεύμα.

Γιατί όταν οι δήμοι το μόνο που ξέρουν να κάνουν είναι να παραχωρούν “νόμιμα” τους δημόσιους χώρους σε επιχειρηματίες - είτε ιδιώτες, είτε ΜΚΟ & ΚΟΙΝΣΕΠ - συχνά με δημόσια χρηματοδότηση και χορηγίες, αυτό που εμείς επιλέγουμε να κάνουμε είναι να ανακαταλάβουμε “παράνομα” με τα δικά μας μέσα (υλικά, σωματικά, ψυχικά, πολιτικά) τον δημόσιο χώρο. Όταν οι εργοστασιάρχες και τα αφεντικά “νόμιμα” μας εκμεταλλεύονται και με τα κέρδη αυτής της εκμετάλλευσης καθορίζουν κι από πάνω το τι είναι δημόσιο αγαθό και τι όχι (ακόμα και από χωροταξική σκοπιά / βλέπε στρατόπεδο Χαϊδαρίου, αεροδρόμιο Ελληνικού, “Παπουτσάδικο”, κλπ), αυτό που εμείς επιλέγουμε να κάνουμε είναι “παράνομα” να πάρουμε πίσω αυτά που έχουμε κερδίσει με τον ιδρώτα μας. Όταν η ΔΕΗ “νόμιμα” δολοφονεί ανθρώπους και το παρουσιάζει σαν παράπλευρες απώλειες και στατιστικά νούμερα, όταν “νόμιμα” μας χρεώνει την ίδια μας την επιβίωση (τη στιγμή που κάνει σκόντο σε κάθε λογής εκμεταλλευτές), αυτό που εμείς επιλέγουμε να κάνουμε είναι να παίρνουμε ρεύμα από το δίκτυο “παράνομα”. Όταν λοιπόν τα δημόσια και κοινωνικά αγαθά θυσιάζονται “νόμιμα” στο βωμό του κέρδους και της εκμετάλλευσης, εμείς συνειδητά επιλέγουμε να είμαστε “παράνομοι”. Γιατί τα δημόσια και κοινωνικά αγαθά (το ρεύμα, το νερό, ο δημόσιος χώρος, κλπ), όλα εκείνα δηλαδή που είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την επιβίωση, δεν δεχόμαστε να γίνονται αντικείμενα κέρδους και πεδία επιχειρηματικής δραστηριότητας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ,

το “Παπουτσάδικο” εδώ και δύο χρόνια δέχεται κατ' επανάληψη την επίθεση (και) της ΔΕΗ, με τουλάχιστον δέκα διακοπές ρεύματος. Αυτοί λένε ότι το κάνουν γιατί είμαστε “παράνομοι”, γιατί δέχονται “καταγγελίες”, γιατί “είναι ζήτημα επικινδυνότητας” και “θέλουν να μας προστατέψουν” από ατυχήματα. Εμείς λέμε ότι συνειδητά είμαστε “παράνομοι”, έχουμε επίγνωση των ρουφιάνων και των συσχετισμών τους και η ίδια η ΔΕΗ μας έχει αναγκάσει να παίρνουμε ρεύμα με επικίνδυνους τρόπους, όπως το έχει κάνει και το κάνει καθημερινά σε χλιαρές ανθρώπους. Λέμε όμως και το εξής. Μπορεί αυτοί να έχουν περισσότερα μέσα, να έχουν γραφειοκράτες, θεσμούς και ρουφιάνους στο οπλοστάσιό τους, μπορεί να προσπαθούν να μας βάζουν εμπόδια στη λειτουργία της κατάληψης, μπορεί ακόμα να νομίζουν ότι θα κουραστούμε και θα παραιτηθούμε, δεν έχουν όμως υπολογίσει καλά. Γιατί τα εμπόδια δεν μας πτοούν, τα συναντάμε σε όλη μας τη ζωή, σε όλες τις εκφάνσεις της καθημερινότητάς μας, ατομικά και συλλογικά και έχουμε μάθει να τα υπερνικάμε. Με επιμονή και υπομονή, με συλλογική δουλειά και εφευρετικότητα.

Κι επειδή κινούμαστε σε αντίθετο ρεύμα, ίσως ακόμα να μην έχουν καταλάβει ποιοι είμαστε τελικά “εμείς”. Για να καταλάβουν λοιπόν, είμαστε εργάτες – ανειδίκευτοι ή μη, είμαστε όλοι όσοι βρεθήκαμε στις συναυλίες, στις συζητήσεις, στις προβολές, στις πολιτικές εκδηλώσεις, στις συλλογικές κουζίνες, στις μικροφωνικές, στις πορείες και σε όλα όσα διοργάνωσε το “Παπουτσάδικο”. Είμαστε αυτοί που ζούμε σε αυτές εδώ τις γειτονιές, είμαστε ο κοινωνικός περίγυρος αυτών των ανθρώπων, οι φίλοι και οι οικογένειες τους, οι πολιτικοί τους σύντροφοι και οι ομάδες, τα στέκια και οι καταλήψεις που έχουμε συμπράξει με το “Παπουτσάδικο”. Είμαστε ο “Υπόγειος Ήχος” (hip hop συλλογικότητα), η “αρτοφρό” (ομάδα θεάτρου), το “Αυτοοργανωμένο Εγχείρημα Ενασχόλησης με το Σώμα” (γυμναστική, χορός, ακροβατικά, κ.ά.) και όλες οι ομάδες που υπήρξαν κάποια στιγμή στο “Παπουτσάδικο”. Είμαστε “παράνομοι” και καταληψίες. Και όλοι εμείς είμαστε αυτοί που από επιλογή στεκόμαστε απέναντι σε θεσμούς, νόμους, εργοστασιάρχες, αφεντικά και τους ρουφιάνους και τους μπράβους τους!